

Mark Haddon: Egy kutya különös esete az éjszakában

Az íróról... ([FORRÁS](#))

Mark Haddon 1962-ben született Northampton-ban, angol nyelvből és irodalomból diplomázott. Író, költő, forgatókönyv- és hangjátékíró. Többnyire ifjúsági könyveket adott ki, mígnem 2003-ban megjelent A kutya különös esete az éjszakában című könyve, amelyet kifejezetten felnőtteknek szánt. Három műve jelent meg magyarul az Európa Kiadó jóvoltából: A kutya különös esete az éjszakában, Valami baj van, BUMM! (Avagy 70000 ezer fényév).

A könyvről...

Eredeti cím: *The Curious Incident of the Dog in the Night-time*

Kiadó: Európa Kiadó

Kiadás éve: 2003

Magyarul megjelent: 2004

Fordította: Sóvágó Katalin

Oldalszám: 261

Ár: 2990 Ft

Moly értékelés: 88% (308 szavazat)

Fülszöveg:

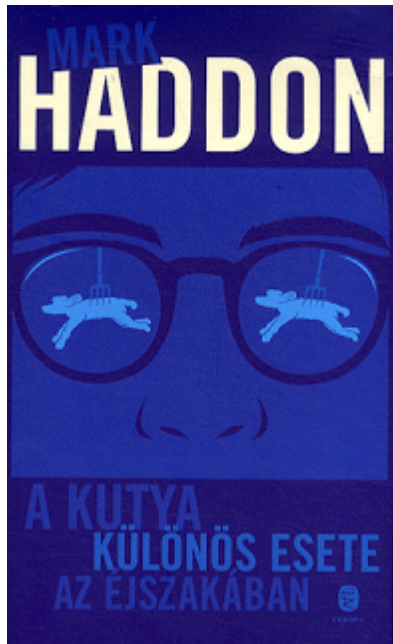
"A tizenöt éves Christopher autista: nagyon sokat tud a matematikáról és a fizikáról, de nagyon keveset az emberi érzelmekről. Nem szereti, ha hozzáértnek, és nem hajlandó semmit megérinteni, ami sárga vagy barna. Űrhajós szeretne lenni, de még sosem járt a szülei nélkül az utcájukon túl. És alighanem ő a világirodalom egyik legkülönösebb nyomozója - egy este ugyanis a szomszédasszony kutyáját dögölten, vasvillával átszúrva találja a kertben, és elhatározza, hogy kinyomozza, ki ölte meg. Így kezdődnek Christopher különös kalandjai, melyek során nemcsak a kutya gyilkosának kilétére derül fény, hanem ennél jóval fontosabb dolgokra is, amelyek sok mindent megváltoztatnak mind az ő, mind a szülei életében...

Mark Haddon bámulatos beleérzéssel ábrázolja az autista fiú végtelenül racionális gondolkodását, sajátos érzelmvilágát, s könyve izgalmas és megható olvasmány lehet gyermekeknek és felnőtteknek egyaránt."

Idézetek:

"Ez nem egy vicces könyv lesz. Nem tudok vicceket mesélni, mert nem értem őket."

"Az emberek azt mondják, hogy mindig igazat kell mondani. De ezt nem gondolják komolyan, mert az öregeknek nem szabad azt mondani, hogy öregek, és azt se szabad kimondani, hogy valaki bűdös, vagy hogy egy felnőtt fingott. És azt sem szabad mondani: "Nem szeretlek", hacsak az az illető nem viselkedett velünk borzalmasan."

"Mr. Jeavons azt mondta, hogy azért szeretem a matematikát, mert biztonságos. Azt mondta, azért szeretem a matematikát, mert problémamegoldást jelent, és azok a problémák nehezek és érdekesek, de végül mindegyikre van egyértelmű válasz. Ezt úgy értette, hogy a matematika nem olyan, mint az élet, mert az életben nincsenek egyértelmű válaszok. Tudom, hogy így értette, mert megmondta.

Ez azért van, mert Mr. Jeavons nem érti a számokat."

"Azért is szeretem A sátán kutyáját, mert szeretem Sherlock Holmest, és azt gondolom, hogy ha igazi nyomozó lennék, akkor olyan lennék, mint ő. Sherlock Holmes nagyon intelligens, megoldja a rejtélyt, és azt mondja:

A világ tele van nyilvánvaló dolgokkal, amelyeket senki sem figyel meg.

De ő észreveszi őket, úgy, mint én."

"Sok olyan dolog van, ami rejtély. De ez nem azt jelenti, hogy nincs megoldás rájuk. Egyszerűen csak az a helyzet, hogy a tudósok még nem találták meg a választ."

"Az emberek azért hisznek Istenben, mert a világ nagyon bonyolult, és azt hiszik, hogy olyan bonyolult dolog, mint egy repülőmókus vagy az emberi szem vagy egy agy nem következhetett be véletlenül. Logikusan kellene gondolkozniuk, mert ha logikusan gondolkoznának, akkor belátnák, hogy csak azért tehetik fel ezt a kérdést, mert ők már bekövetkeztek."

"Azt gondolom, hogy a prímszámok olyanok, mint az élet. Nagyon logikusak, de sohasem lehet megfogalmazni a szabályait, akkor sem, ha éjjel-nappal róluk gondolkozunk."

"Zavarónak találok az embereket.

Ennek két fő oka van.

Az első fő oka, hogy az emberek sokat beszélnek anélkül, hogy egyetlen szót kiejtenének."

Egyéb: Színházi darab is készült belőle, amit hazánkban is játszottak/játszanak

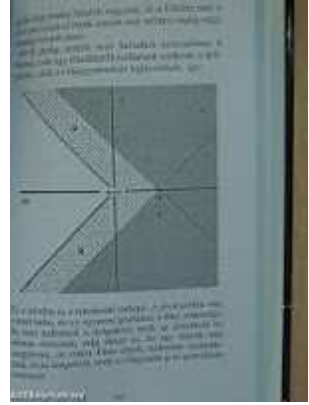
A véleményem

Előljáróban szeretnék elnézést kérni a rengeteg idézetért, de ahhoz, hogy a véleményemet megérthesse a kedves olvasóközönség, bizonyos mértékben ismernie kell a könyv hangulatát.

Már annak is különös története van, hogyan bukkantam rá erre a könyvre. Éppen egy könyvesboltban kutakodtam egy jó kis krimi után, amikor egy idős hölgy megszólított, és figyelmembe ajánlotta a szóban forgó művet. Lányos zavaromban természetesen elvettem a felém nyújtott kötetet, és megköszöntem. Szemügyre vettem a borítóját, elmormogtam magamban a címét, aztán elolvastam a hátulját. Már az első sor is elég volt ahhoz, hogy megfogjon, tudniillik mindig is szerettem a hasonló témájú könyveket. Biztosítottam a kedves nénit arról, hogy megveszem. Nem szegtem meg a szavamat, és már aznap elkezdtem olvasni.

Pillanatok alatt magával ragadott a történet. Egy kutya halálával kezdődik, de ez a szál egyre lényegtelenebbé válik. Christophernek olyan dolgokkal kell szembesülnie, ami akárki mást összetörne, de ő meglepő módon reagál minderre. Az első fejezetek felcsigázzák az embert, kíváncsivá teszik,

aztán egyre inkább belelátunk a fiú helyzetébe, kezdjük megérteni, még ha nem is olyan szinten, mint ahogy azt szeretnénk, olykor egészen eltávolodunk az alaphelyzettől, a meggyilkolt kutya esetétől, de mégis fogva tart minket a könyv, és a végére már teljesen a hatása alá kerülünk., és az utolsó oldalnál egyszerűen csak megkönnyebbülten felsóhajtunk. Illetve az én esetemben mindenképpen így történt. Az, hogy mások is hasonló érzésekkel viszonyulnak-e hozzá, arról nem nyilatkozhatok, de őszintén remélem, hogy még sokakra ugyanolyan hatást gyakorol, mint rám.

A stílusa puritán, *semmi mesterkéltség, semmi drámaiság* nem rejlik a sorai között, gyakoriak a tómondatok, de ezek nem zavaróak, a történet gördülékenyen halad előre. Christopher mindent végtelenül egyszerűen lát, de közben racionálisan gondolkodik, holott a kettő mintha kizárná egymás, és olyan igazságokat fogalmaz meg magában, amikre mi, a "normális" (*képtelenség ezt a szót megfelelő kontextusban használni, annyira szubjektív a jelentése*) emberek képtelenek vagyunk rájönni, vagy legalábbis nem tudatosul bennünk ennyire tisztán.

Miközben olvastam, nem gondoltam arra, hogy a főszereplő, a narrátor autista. Hiába volt ez nyilvánvaló, hiába tárták elének a pusztá tény, hiába említették vagy éreztették ezt, valahogy sokszor megfedkeztem róla. Ennek oka nem az, hogy nem lett megfelelő módon érzékeltetve, mert Mark Haddon igenis remekül megoldotta ezt a problémát, inkább az, hogy annyira könnyedén, természetesen, *életszerűen lett tálalva*.

Az autizmust már több sorozatban, filmben és könyvben is megemlítették, bemutatták. Ezek közül én csak keveset ismerek, de a létezésükkel azért tisztában vagyok, így csak néhányról beszélhetek. Az általam látottakban az autistákat teljes mértékben gyámoltalannak mutatták be, még akkor is, ha a kimagasló intelligenciájukat vagy bármilyen művészeti ágra vonatkozó tehetségüket előtérbe is helyezték. Ezenkívül nekem mindig is úgy tűnt, hogy annyira valóságúen szerették volna bemutatni nekünk, hogy az egész taszítóan mesterkélt lett.

Ezzel szemben Mark Haddon egy kitartó, mindenre kész karaktert alkotott, aki a betegsége ellenére is olyan tetteket visz véghez, amelyek az emberek többségének is nehéz lenne megtennie az érzelmek súlya alatt. Az író azonban azt sem hagyta figyelmen kívül, hogy a szülőknek mennyire kell figyelniük a fiukra, és hogy mennyi aggodalmat vagy bosszúságot okoz nekik Christopher.

A könyvben több idézetet is találhatunk, például Arthur Conan Doyle-tól, és egy cselekményleírást is **A sátán kutyája** című műről. (*Legnagyobb sajnálatomra, ugyanis még nem olvastam, de már régóta tervezem*) Ezenkívül matematikai és fizikai érdekességeket is olvashatunk benne, amik nekem különösen tetszettek. A könyvben több ábra is van, amik eleinte irritálóknak tűnnek, de a későbbiekben az ember rájön, hogy azoknak igenis ott van a helyük.

Csak ajánlani tudom ezt a könyvet, függetlenül attól, hogy kinek milyen az ízlése, az érdeklődési köre, és hogy milyen stílust szeret. Úgy gondolom, hogy mindenkinek meg kéne ismernie, és nem csak azért mert merőben más nézőpontot mutat, mint amelyet megszokhattunk, hanem azért is, mert lehetetlen és letehetetlen alkotás.

Mészöly Ágnes: A Darwin-játszma

Ez a könyv... érdekes érzéseket hagyott bennem. Ezek között szerepel megrökönyödés, értetlenség, de legfőképp tisztelet az író iránt, amiért létrehozta ezt a művet. Hogy miért? Talán, mert megmutatta, hogy a diákok milyen gonoszak tudnak lenni? Vagy azért, mert ebben a könyvben megláthatjuk, hogy kisebbnek tűnő csínytevések (*bár, amit ők műveltek, több volt, mint csínytevés*), gyerekes játékok milyen hatással lehetnek egy ember életére? Nem tudom.

Információk:

Író: Mészöly Ágnes

Fülszöveg:

„Minden olyan bonyolult...Kata egy elitgimnáziumba jár, ő a legjobb matekos, rendszeresen maratoni távokat fut, a fiúkat le sem tudja vakarni magáról, és ráadásul az anyja is jó fej. Valami még sincs rendben az életében. Három barátnőjével együtt ő is úgy gondolja, minden könnyebb lenne egy másik osztályfőnökkel. Kata, Patrícia, Lidi és Zsófi titkos szövetséget köt: ők lesznek a Darwin's Daughters, az evolúció titkos ügynökei. Az osztályfőnökökük ellen indított, kamasz daccal teli bosszúhadjárat észrevétlenül durvul el. Ki tudja megmondani, hol a határ?Enek a történetnek tétje van. Itt és most, velünk, körülöttünk, bennünk játszódik és lüktet tovább a könyv szereplőinek élete.”

Merő véletlenségből akadtam rá a zsúfolt polcon. Éppen Méhes György Leleplezem a családomat című, egyébként a könyvtár kínálatából hiányzó könyvét kerestem. Az más kérdés, hogy nem a jó helyen Szóval nézegettem a borítókat, és megláttam ezt. Elolvastam a fülszöveget, és némi habozás után, a karomon tornyosodó könyvkupacra helyeztem.

A történet

A fülszöveg hiába ígéri az akció elfajulását, én nem következtettem arra belőle, ami történt. Nehéz spoilermentesen írnom róla, ugyanis annyira kegyetlen az egész. Az elején még egyetértettem a lányokkal, de később... Nem értettem őket. Nem voltam képes felfogni, hogy miért kell bántani azt az embert. Miért kell nekik kikészíteniük, tovább és tovább hajtaniuk? Miért kell egy gyámoltalan, bizonytalan, szétszórt tanárt addig hajszozni, hogy...? *Miért?*

Remek történet. Kegyetlen, de remek. Szerintem sokkal jobban megmutatja a kamaszok életét, mint a Szent Johanna Gimi vagy bármely más, akár naplóregény feelingű könyv, ráadásul szót ejtenek benne komolyabb dolgokról is, olyanokat, amelyek tényleg részei az életünknek, foglalkoztatnak minket, és tényleg érdemes velük foglalkozni. A világ nincsen annyira lesarkosítva, mint az SZJG-ben, nincs mindenkinek tökéletes családja és jó anyagi háttere. *Nincsenek benne erőltetett, tanító jellegű részek, mint a Hűvösvölgyi suliban.*

Sosem voltam jó abban, amikor egy mű üzenetét meg kell fejteni, legyen az rejtett vagy teljesen egyértelmű. Szeretem az irodalmat, de ha azt kérdezik, mire gondolt a költő, frászt kapok. Ennél a könyvnél sem tudom megmondani, mi is volt a célja ennek az egésznek. Talán az, hogy példát mutasson. Mármost negatívat. *(Ilyen van?)*

A megfogalmazás tetszett, összeszedett, választékos, mégis mai. Érzik belőle a főszereplő személyisége, hogy egy kamasz írja, de még sincs tele káromkodással, hibákkal, szóismétlésekkel és

szlenggel. A főszereplő egy barátnőjének írja le a történetet, aki pszichiátrián van. Ebből is sejthető, hogy visszavonhatatlan következményei vannak a "játékuknak". **Tetszett, hogy megjegyzésként a jelen eseményeibe is beletekinthetünk**, láthatjuk az esetet követő történéseket, érezhetjük a hangulatot, illetve azt is megtudhatjuk, hogy utólag Kata hogy vélekedik erről az egészről.

A szereplők

Kata egészséges önképpel megáldott lány, és ezzel semmi gond nincs. Sajnos azonban néha az az érzésem támadt olvasás közben, hogy nem csak megfelelő mértékű önbizalommal rendelkezik, hanem egyenesen beképzelt. Ettől kissé antipatikussá vált a szememben, pedig a többi tulajdonságát tekintve **rendes, összeszedett karakter, intelligens, szép és még sportol is**. A fülszövegben írtak ellenére nem kap annyi ajánlatot, mint hinnénk, nem kell rögtön azt feltételezni, hogy folyton körülötte lógnak a fiúk, vagy hogy olyan módon csorgatják utána a nyálukat, mint az amerikai filmekben. Ettől függetlenül nincsenek pasigondjai, legalábbis ami a jelentkezőket illeti. A szerelem terén azonban igenis akadályokba ütközik. Az ő szemszögén keresztül olvashatjuk a történetet. Saját bevallása szerint kevés érzellemmel bíró, racionálisan gondolkodó személy, de akárhogyan is vizsgálom a történetet, nekem ez nem jön át. A megfogalmazás ugyan tarkítva van idegen kifejezésekkel, és említve van, hogy Kata jó tanuló, de ez még nem jelenti azt, hogy ő végtelenül racionális lenne. Persze, nem várhatom el, hogy ebben a történetben is olyasféle túlzásokba essen az író, mint például a Dr. Csont készítői *Bones* esetében, de azért jobban is érzékeltethette volna ezt az egyébként elég meghatározó tulajdonságot. **Inkább a düh és a dac hajtja**. Ráadásul a történet elején érezhető az erős **bosszúvágy**, ami ugyan az események elindítója, de kissé zavaros számomra. Az empátia valahogy hiányzik belőle, legalábbis elég kevésszer mutatkozik meg nála. *(Egyébként nem egy szociopata, az távol állna tőle, de a harag annyira elvakítja, vagy legalábbis szerintem ez tehet róla, hogy képtelen észrevenni, hogy mennyi szenvedést okoz másnak)*

Patrícia egy **kulcsfigurája** az egésznek, az iromány is neki szól, majdhogynem fontosabb, mint Kata. Tényleg ő a legártatlanabb, mégis őt viseli meg legjobban az egész. Buta, de gyönyörű, fényes modellkarrier előtt álló lánynak van ábrázolva. Az értelmi képességeiről rögtön az első oldalon tájékozódhatunk, de a továbbiakban nem nagyon kerül szóba. Naiv, legalábbis szerintem, hiszen belement ebbe az egész játékba, könnyen irányítható, ami részben az apja hibája, aki szinte ránevelte erre. *(Az író remekül kidolgozta a karaktereket, a családi háttérük igazán jól illeszkedik a személyiségükhöz, vagy éppen fordítva)* Őt ezerszer jobban kedveltem, mint Katát, igaz, a végére mindenkit megutáltam, még őt is.

Lidi és Zsófi. Rájuk azért keríték egyszerre sort, **mert ők mozgatták a szálakat**, de külön-külön nem igazán jelentős a személyük. Patrícia és Kata főleg őket követték, de kettejük közül is inkább Lidi a ludas. Egyébként is Zsófi karakterét jobban kedveltem, jóval intelligensebbnek tűnt, mint a többiek *(még akkor is, ha Kata állítása szerint mind hárman, ugyebár Patrícian kívül, igazán okosak voltak)*, és írói mivolta is imponált. Sok szokásában magamra ismertem. Lidi manipulatív, ezt még azelőtt észrevettem, hogy beindultak volna az események. Sem őt, sem a bátyját nem kedveltem. Róla csak annyit, hogy nem okozott csalódást, mármint nekem. Nem hittem, hogy bármi jó fog kiszülni az egészből.

Samu, nem a Kovács, hanem a Bernáth, egy szerethető karakter volt. Őt sem szerettem a végén, talán azért, mert... Na, mindegy. Szóval az elejétől kezdve nyilvánvaló volt, hogy **SPOILER** ők ketten össze fognak jönni. Folyton hajtott Katára. Nem okozott túl nagy meglepetést. **SPOILER VÉGE**.

Kecskeméti tanár úr egy mimóza alak, aki az elején jó **nagyot hibázott**. Nem vagyok egy nagy erkölcsös, de azért illett volna kiállnia a diákjaiért, és magára vállalnia a dolgot, főleg, hogy ő is hibás volt, ennek ellenére nem tudok egyetérteni a lányokkal abban, hogy megérdemli a bosszút. Ha minden szemét tanárral az történe, mint vele, akkor még kevesebben választanák a tanítást szakmául. Sajnáltam, mert hiába tett rosszat, hiába volt sötét folt a múltjában, mégis egy **finom lelkű ember**

volt, valaki aki nem érdekelt volna meg, hogy tönkrementek. Amit az anyjával tett, azt egy kegyetlen lépésnek tartom. Azt azonban, ami vele történt, senki sem érdekli meg. **Senki.**

Kata anyukájáról csak annyit, hogy tényleg jó fej volt, bár sok mindent csinálhatott volna másképp is. Talán, **ha őszinte Katával**, akkor az egész nem történik meg, a lányok talán abbahagyták volna az egészet. Nyilván akkor nem lett volna történet, de azért gondoltam megemlítem eme, egyébként jól kialakított jellemhibáját.

Ez nem egy krimi, nincs benne sorozatgyilkos és durva kínzási módszerekkel sem találkozunk a lapjain. Nincsen benne árva, azaz van, de nem úgy, megkínzott sorsú gyerek. Ez egy átlagos (leszámítva az elitgimit) kamaszokról szóló történet, amely bármikor megtörténhet velünk is. *(Ez esetben minden konfliktuskerülő, egyedülálló, határozatlan férfitanárt figyelmeztetek: **SPOILER** sose jöjjön össze egyetlen diákja anyjával se, és vállalja magára a hibáit **SPOILER VÉGE.**)*

Agatha Christie: Az Ackroyd-gyilkosság (Hercule Poirot 4.)

"Az igazság, akármilyen csúf önmagában, mindig érdekes és gyönyörű annak, aki kutatja."

Információk

Az íróról

Agatha Christie, a **krimi koronázatlan királynője** 1890-ben látta meg a napvilágot. 1912-ben megismerkedett első férjével, Archibald Christie-vel, akivel 1914-ben összeházasodtak. Egy gyermekük született, Rosalinda Margaret Clarissa Christie, 1919. augusztus 19-én. A háború alatt kórházakban segédkezett. 1926-ban Archibald bejelentette, hogy válni akar, ugyanis beleszeretett egy másik nőbe, bizonyos Nancy Neele-be, akivel még azon a hétvégén el is utaztak. **Aznap este Agatha**

eltűnt. Azonnal kutatást indítottak utána, amely tizenegy napig semmilyen eredménnyel nem járt, mikor is egy yorkshire-i hotelbe azonosították az írónőt, ahová Mrs. Teresa Neele néven jelentkezett be. Az orvosok amnéziát diagnosztizáltak, ám eltűnésének oka még ma is kétséges. Egyesek szerint idegösszeomlás kapott, mások szerint csak férjét akarta bosszantani. Akárhogy is legyen, 1928-ban elvált Archibaldtól. Két évvel később találkozott Max Mallowan-nel, egy fiatal régésszel, akivel nemsokára össze is házasodott. Christie gyakorta segédkezett férjének a közel-keleti ásatások során.

Írói munkásságát mai napig nagyra becsülik, művei világhírűek. Könyveinek legismertebb alakja **Hercule Poirot**, a belga magán-detektív, illetve a viktoriánus vénkisasszony **Miss Marple**.

A könyvről

Eredeti cím: The Murder of Roger Ackroyd

Műfaj: krimi

Kiadó: Európa Könyvkiadó, Magvető Kiadó, Alexandra/Népszabadság/Európa

Eredeti kiadás éve: 1926

Magyarul megjelent: 1974, 1999, 2000, 2007, 2012

Fordította: Szilágyi Tibor

Oldalszám: 312/314/328/348

Ár: 2500 Ft

Molyértékelés: 93% (436 szavazat)

Szemszög: E/1

Fülszöveg:

"King's Abbot békés falucska. Mindenki ismeri egymást, mindenki mindenkiről mindent tud, vagy tudni vél. Ám egyszer csak rejtélyes gyilkosság kavarja fel az álmos hétköznapokat. Vajon kinek állt érdekében meggyilkolni a környék leggazdagabb emberét? A számtalan gyanúsított egyikének sincs alibije, s rendre kiderül, hogy titkok lappanganak a nyugodt felszín alatt. Hercule Poirot, a belga mesterdetektív előtt semmi nem maradhat sokáig rejtve, holott nyomozása során nem használ más eszközt, csupán „szürke agysejtjeit”.

Agatha Christie regénye változatlanul lebilincselő olvasmány."

Idézetek:

"– Mindenkinek van valami rejtegetnivalója - idéztem mosolyogva.

– Pontosan.

– Még mindig ezt hiszi?

– Erősebben, mint valaha, barátom. De nem könnyű Hercule Poirot elől elrejtteni a dolgokat. Különös érzéke van hozzá: kitalálja."

"– Les femmes – általánosított Poirot. – Csodálatosak! Összevissza találgatnak, és valami csoda folytán igazuk van. Nem mintha pontosan ez történné. A nők öntudatlanul ezer apró részletet megfigyelnek, anélkül, hogy maguk is tudnák. A tudatalattijuk összegzi ezeket a dolgokat... ők meg intuíciónak nevezik a végeredményt."

"– Aha! – kiáltott fel Poirot. – Nekem is ez a jelszavam. Módszer, rend és a kis szürke sejtek.

– Sejtek? – bámult el a felügyelő.

– Az agy kis szürke sejtei – magyarázta a kis belga.

– Ó, persze, de hát azokat, azt hiszem, mindnyájan használjuk.

– Többé-kevésbé – mormolta Poirot."

A kötet Poirot mester bravúrja címen is megjelent.

A véleményem

A történet

Dr. Sheppard nővérével éldegél a csendes kis faluban, nevezetesen King's Abbotban. A pletykák fő tárgya mostanság Mrs. Ferrars öngyilkossága és a Vörösfenyőbe költözött, köpcös úriember személye, azonban nemsokára egy sokkal nagyobb horderejű ügy borzolja fel a kedélyeket; a Fernly Park urát, Roger Ackroydot meggyilkolják! Vajon kinek állt érdekében, hogy végezzen vele? És vajon kinek volt lehetősége rá? Hercule Poirot még korai nyugdíjazása ellenére is beveti a szürkeállományát, és végére jár az ügynek!

Agatha Christie történeteire többnyire az a jellemző, hogy rettenetesen sokrétűek. Mindegyikben van egy kis romantika, humor, magánéleti vagy közösségi tragédia, izgalmas és rejtélyes, de nem áttall lassítani a tempón, hogy egy kicsit elfilozofálgathassunk. Talán éppen ezért olyan életszerűek. Az Ackroyd-gyilkosság nem egyhangúbb, mint a többi, viszont **a krimiszál** érzéseim szerint sokkal **hangsúlyosabb, erősebb, mint máskor.**

"Végig fogom vinni magát azon az úton, amelyet én is végigjártam. Lépésről lépésre el fog kísérni, és maga is látni fogja, hogy az összes tény egyértelműen mind ugyanarra a személyre utal."

Bár ezeket a szavakat, Hercule Poirot a végjáték során használta, szerintem elég jól jellemzik azt, ahogy dr. Sheppard elmeséli a történetet. **Alaposan, pontról pontra átveszünk minden tényt,**

miközben az események egyre csak szaporodnak. Ennek ellenére nem túl mozgalmas a könyv cselekménye, ugyanis azontúl, hogy meggyilkolják Roger Ackroydot, nem számíthatunk megrendítő, csavaros és titokzatos jelenetekre, bár **fordulatokból nincs hiány.**

Minden a büntény köré rendeződik, a mellékszálak tényleg meghúzódnak a háttérben. A történetvezetés fantasztikus, sorban tárja elénk a tényeket, és bár a bevett helyszínek háromszögéből (a Fernly Park, a Vörösfenyő és dr. Sheppard otthona) csak nagy ritkán mozdulunk ki, egy pillanatra sem lesz kevésbé érdekesítő a rejtély. **A légkör feszült, de ez nem érződik olyan intenzíven, ezért egyszerre kellemesen könnyed és borzongatóan izgalmas történettel állunk szemben.**

A karakterek

Doktor James Sheppard a falu orvosaként dolgozik, agglegény, aki Caroline-nal, a vénkisasszony nővérével lakik együtt. Egyik hobbija a kertészkedés, a másik pedig az, hogy a kis műhelyében mindenféle hasznos dolgokat találjon fel. Kéziratot készít a gyilkossági nyomozásról, amelyben Poirot-val dolgozik együtt. Nem különösebben pletykás alkat, és racionálisabb elme, mint Hastings. Őszintén szólva humoros, akkurátus és kedvelhető karakternek tartom.

"Watsont játszottam a nagy Sherlock Holmes mellett."

Caroline Sheppard a mi önjelölt narrátorunk nővére. Férjezetlen, és ő a falu egyik legjobb hírforrása. Folyton pletykál, mindig mindent kikutat, mindig mindenről tud. Nekem mindenestül tetszett a karaktere, bár tény, hogy a legtöbb embert igazán kiidegelte.

"Aki az útlevelek kérdőíveit kitalálta, nagyon hasonlíthatott Caroline-ra."

Az Ackroyd család: Flora egy csinos, szőke, fiatal lány, aki a megboldogult Ackroyd unokahúgaként élvezhette a férfi kegyeit. Eljegyezték őt a férfi mostohafiával, Ralph Patonnal. Kedves, állhatatos lány, de szörnyen boldogtalan. Édesanyja, Mrs. Ackroyd férje halála után kereste fel Rogert, és rábízta magát a férfi jóindulatára. Ralph Paton a kedvezményezett, aki Ackroyd elhunyt feleségének egy másik házasságból született fia volt. Jókorá adósságokat csinált, ráadásul bizonyos szempontból még ellen is szegült mostohaapjának.

"Nem hiszem, hogy Mrs. Ackroyd örülne, ha hallaná, hogy öreg hölgyként emlegetik. Biztosan tekintélyes összeget költ kozmetikára."

Blunt őrnagy a nagy oroszánvadász, aki a világot járja, de főleg a Keletet. Erős, de faragatlan férfi, szófukar, és nemigen tudja, hogyan illik viselkedni egy fiatal hölgy jelenlétében. Ackroyd jó barátja volt.

A Fernly Park személyzete: Geoffrey Raymond fiatal, jóképű titkár, akinek szinte mindig jó kedve van. Munkáját remekül végzi, kedves ember. Parker két éve szolgál inasként a házban, nem lehet rá panasz. Elsie szobalány, rá szintúgy nem lehet rosszat mondani. Ursula Bourne magának való, csinos cseléd lány, aki éppen felmondott. Miss Russel egy szigorú, szép, de már idősödő nő, aki a fájós térde miatt keresi fel a mi jó doktorunkat.

És végezetül következzen az egyedülálló, az utánozhatatlan, a világ legnagyobb detektívje, **Hercule Poirot!** Mivel mindannyian tudjuk, legalábbis nagyon remélem, hogy így van, milyen zseniális a mi kis belgánk, így csak néhány idézettel adóznék a tiszteletére.

"Vannak pillanatok, amikor borzasztóan vágyakozom Hastings barátom után. Ez az a barátom, akiről meséltem magának... aki most Argentínában van. Mindig mellettem volt, amikor nagy ügyet vizsgáltam. És segített nekem... igen, gyakran segített. Mert volt egy kitűnő képessége, az, hogy öntudatlanul belebotlott az igazságba... anélkül, hogy észrevette volna, bien entendu. Időnként mondott valami különlegesen nagy számárságot, és íme!, az a csacsi megjegyzés feltárta előttem az igazságot! És aztán az a szokása, hogy feljegyzéseket készített az érdekes ügyekről."

[Egy kis segítség annak, aki nem volna olyan jártas a Christie-regényekben: Arthur Hastings egy Somme-nál lesérült katona, aki egy időben Londonban lakást bérelt Poirot-val, és feljegyzéseket készített a legtöbb ügyét illetően. Később megházasodott, és Dél-Amerikába költözött egy farmra, de a további Poirot regényekben többször is feltűnt.]

"Minden valószínűség szerint ez lesz az utolsó eset, amelyben nyomozok. De Hercule Poirot nem fogja kudarcra befejezni a pályáját. Messieurs et mesdames, kijelentem önöknek, hogy tudni akarom. És tudni is fogom... mindannyiuk ellenére."

[Megjegyzés: Agatha Christie-nek mostanra elege lett Poirot-ból, ezért úgy döntött, hogy megszabadul tőle. Mint tudjuk, Doyle-nak is volt egy agymenése, de Christie kevésbé volt szadista, így úgy döntött, hogy nyugdíjba küldi az idős detektívet. Később azonban rájött, hogy nem tudja maga mögött hagyni a pedáns belga karakterét, így újra hivatalba állította, és még számos regényt írt az ő főszereplésével. Például ezt. Ugyanis Poirot ekkor már vidékre költözött, de elunta magát. És nem melleleg pont kapóra jött egy gyilkosság.]

"– Drága Caroline – mondtam. – Afelől nincs semmi kétség, hogy ez az ember miféle: nyugalomba vonult fodrász. Csak nézd meg a bajuszát."

"(...) Nincs érdekesebb munka a világon.

– Igen? – mondtam biztatóan. Egy pillanatra erősen munkált bennem Caroline szelleme.– Az emberi természet tanulmányozása, monsieur!– Nahát – mondtam kedvesen. Nyilvánvaló: nyugalomba vonult fodrász. Ki ismeri jobban az emberi természet titkait, mint egy fodrász?"

[Megjegyzés: Amikor először láttam Poirot-t, bennem is ilyesféle gondolatok merültek fel.]

Kinek ajánlom?

- Aki szereti Agatha Christie-t
- Aki szereti Poirot-t
- Aki egy csattanóval végződő történetet szeretne olvasni
- Aki szereti az egyszerű stílust
- Aki ki szeretne kapcsolódni
- Aki szeret találgatni
- Aki kedveli az E/1-es szemszöveget

Anna Woltz: Tess és én – életem legfurcsább hete

Az íróról [FORRÁS](#)

Anna Woltz 1981-ben született Londonban. 12 évesen kezdett írni, három évvel később pedig a hétfői Times-ban jelentek meg cikkei az iskolai életről. Ma Utrechtben él, kedvenc könyvei közé tartozik A kutya különös esete az éjszakában Mark Haddontól és a Háború és béke. Három könyve jelent meg a Pagony jóvoltából: Black Box, Száz óra sötétség és a Tess és én: életem legfurcsább hete.

A könyvről

Eredeti cím: *Mijn bijzonder rare week met Tess*

Műfaj: Ifjúsági

Kiadó: Pagony

Kiadás éve: 2013

Magyarul megjelent: 2016

Fordította: Rádai Andrea

Oldalszám: 160

Ár: 2490 Ft

Molyértékelés: ? (4 csillagozás)

Korhatár: 10+

Szemszög: E/1

Fülszöveg:

"A vakáció első napján a bátyám eltörte a lábát. Szóval elég rosszul járt, de nekem pont ez volt a szerencsém, mert a rendelőnél talákoztam Tess-szel. Tess szeme barna, és arany pöttyöcskék vannak benne. Sosem kér bocsánatot és szeretet parancsolgatni. Az apja nem is tud arról, hogy létezik. Csak egy hete van, hogy megismerje az apját. Nekem is csak egy hetem van, hogy vele legyek. Úgyhogy segítsek neki. Hét napig vagyunk a szigeten, de ez életem legfurcsább és legboldogabb hete. Töltsd Tess-szel és Samuellaal ezt az izgalmas hetet, melynek során a tizenegy éves Tess megszelídíti az apukáját, a tízéves Samuel pedig rengeteget gondolkodik barátságról és családról, örök búcsúról és az első szerelemről."

Idézetek **[SPOILER]**:

"A fejem üres volt. Néha túl sokat gondolkodom. Néha pedig az égvilágon semmire sem gondolok. Nincs átmenet, legalábbis nálam."

[Samuel magáról]

"- A rendőrök ki fognak nevetni, ha odamész. Nincs abban semmi rossz, ha egy tizenegy éves lány megérint egy tízéves fiút."

*Karba tettem a kezem.
- Jó, de én nem akarom."*

[Egy Tess és Samuel között lefolyt párbeszédéből.]

*"Szigorú tekintettel néztem Jorréra.
- Jobb lett volna, ha nem esel bele a gödörbe.
- Aha - mondta -, mondasz valamit."*

[Samuel és bátyja, Jorre.]

*"- Maradj itt! - kérte apa. - Samuel, én szeretném...
- Ez a büntetésem? - kérdeztem. - Hogy itt kell maradjak veletek?"*

[Samuel a családja körében.]

*"- Úgy látom, nélkülem is jól mulattál.
Oldalra billentette a fejét, és egy ideig csak nézett. Aztán megvonta a vállát.
- Nem értelek. Hiszen nem a családod miatt jöttem. Hanem miattad."*

[Tess és Samuel.]

"- A feleségem már hét éve nincs velem - magyarázta. - Hét éve egyedül ülök ezen a kanapén. Mit gondolsz? Azt kívánom, bárcsak ritkábban láttam volna Mariát, amíg élt? Hogy bárcsak többször mentem volna el egyedül biciklizni, mert akkor kevesebbet beszélteünk volna? - Hendrik egyenesen a szemembe nézett. - Szerinted jobb lenne most nekem?"

[Hendrik, a különös vénember.]

"Egyszerűen meg kell szokniuk. De ezúttal nem a magányt, hanem engem. Én vagyok a legfiatalabb, vagyis én mindig itt leszek. Egész hátralevő életükben beszélgetniük és játszaniuk kell velem. Szóval minél hamarabb elkezdenek gyakorolni, annál jobb!"

[Samuel]

A véleményem

A történet

A fülszöveg csalókás, legalábbis engem átvert. Nem azt kaptam, amire számítottam, de nem vagyok benne biztos, hogy ez rossz. Mivel nem szeretném, hogy ti is ugyanabba a hibába essetek, mint én, és ki kelljen ábrándulnotok, amikor rájöttök, hogy miről is szól ez a könyv, így elmondom, hogy valójában mi is a történet.

Samuel és családja éppen a hollandiai Texel szigetén (igen, azt hiszem, hogy Hollandiában játszódik a történet, legalábbis az eredeti cím és eredeti kiadó alapján erre következtettem) nyaralnak. Sajnálatos módon Jorre eltöri a lábát, amikor beleesik egy gödörbe, ezért haladéktalanul fel kell keresniük egy orvost. Mivel anyukájuk migrénnel fekszik a házban, amelyet béreltek, Samuelnek is velük kell tartania. A rendelő előtt aztán találkozik Tess-szel, az orvos asszisztensének lányával, aki különös viselkedésével azonnal felkelti a fiú kíváncsiságát. Nemsokára kiderül, hogy Tess nem is ismeri az apját, aki valamilyen úton módon éppen a Texel szigeten kötött ki. Samuel őszintén nem érti legújabb barátját, de mindent megtesz azért, hogy a lány végre megismerhesse az apját.

Mit ne mondjak, nem tűnik túl érdekesítőnek. Nem sablonos, azt meg kell hagyni, viszont nem is az a fajta történet, amire az emberek ugranak. Nincs benne az a provokatív, figyelemfelkeltő él, amit manapság annyira szeretnek az olvasók, nem hatásvadász és nem erőltetett.

Ettől a mesterkéletlen egyszerűségtől lesz igazán szerethető a könyv. Egy tízéves szemszögén keresztül látjuk és éljük át Tess vívódásait, a kislányét, akinek igazán emberpróbáló gondjai vannak, nehézségei, amelyekkel egy idősebb, tapasztaltabb, bölcsőbb személy sem tudna feltétlen megbirkózni.

Számomra meglepő volt, hogy milyen **izgalmas és megható a történet**, amelyet majdnem halálra untam az első oldalaknál. Vártam, idegeskedtem, néha még el is kámpicsorodtam, miközben sebesen faltam az oldalakat. Mint fentebb láthatjátok, a könyv nem több, mint 160 oldalas, és abban már benne vannak a végén lévő reklámok, tehát nem nagy kunszt egy nap alatt kiolvasni, azonban az, hogy két és fél óra alatt megvoltam vele nem csak ennek köszönhető, hanem annak is, hogy egyszerűen olvastatja magát.

A könyv cselekménye egy komoly probléma, egy sajnos elég gyakran előforduló eset körül forog, mégsem mondhatom azt, hogy igazán nagy hatással volt rám. Igaz, hogy **vannak mélyebb rétegei is**, amelyeket lehet, hogy egy tíz éven aluli gyerek nem nagyon értene, de valahogy mégis inkább a limonádékhoz sorolnám.

A karakterek

Samuel az a fajta gyerek, aki sokat beszél és sokat gondolkodik. Mint tudjátok, imádom az olyan főszereplőket, annál inkább azokat a férfi karaktereket, akik okosak, kimértek, magányosak, hallgatók, és róluk olvasván az ember elgondolkodik azon, hogy előfordulhat, hogy van valamilyen mentális problémájuk. (Ez utóbbi kitételről akár el is tekinthetünk.) Samuelre többé-kevésbé ráillik a leírás, legalábbis az alapok mindenképpen. Nagyon okos, a bátyja professzornak szólítja. Különösen viselkedik, szereti a furcsa dolgokat, és olyan gondolatai vannak, amelyek elég meglepőek egy tízévestől. **Érdekes módon közelíti meg az élet és halál dolgát, egy kicsit elvontan, talán gyerekesen is.** Az ő szemszögéből látni az eseményeket kimondottan üdítő és elgondolkodtató volt.

Tess egy homokszínű hajú, barna, pöttyös szemű kislány, aki tizenegy éves. Táncolni tanítja Samuelt, olyan kalandokba rángatja bele, amelyekre a fiú még gondolni sem mert, miközben valami észveszejtően komoly, **egy egész életre kiható döntést kell meghoznia.** Egyedül él az anyjával, az apját még csak nem is ismeri. Nem szeret bocsánatot kérni, mert a nőnek túl sokszor kell ezt tenniük, és szereti irányítani az eseményeket. Kedves és okos lány, akinek kellő érzéke van a parancsolgatáshoz. **Nagyon határozott és erős jellem, aki csaknem olyan fura, mint a főszereplőnk.**

Jorre Samuel bátyja, tizenkét éves, 1 méter 61 centi. A nyaralás számára nem kezdődik jól, ugyanis rögtön az elején beleesik egy gödörbe, és eltöri a lábát. A továbbiakban otthon kell fekdünie, és semmit sem csinálhat. Az öccsével meglepően gonoszul bánik, gúnyolódik, és sértegeti, Samuelnek pedig fogalma sincs arról, hogy mivel érdemelte ezt ki. Őszintén szólva, az elején nem sok mindent tudtunk meg róla, de ahogy haladt előre a történet, kiderült az is, hogy miért olyan amilyen.

További szereplők: Hendrik, akinek meghalt a kanárija; Samuel apukája, aki minden nyaraláskor ellátogat egy fodrászatba; Samuel apukája, akinek sokszor fáj a feje, és nem feltétlenül a gyerekei miatt; Ida, Tess egyedülálló, szőke anyukája; Hugo, a nevetséges ruhákat viselő férfi; Elise, Hugo vörös barátnője és Cirmi, a terhes macska

Kinek ajánlom?

- aki szereti a rövid történeteket
- aki egy könnyen olvasható könyvet keres
- aki szereti a gyerek szemszögét
- aki szereti a többretegű könyveket

Agatha Christie: Gyilkosság az Orient Expresszen

A könyvről

Eredeti cím. *Murder on the Orient Express*

Műfaj: krimi

Kiadó: Európa Kiadó, Partvonal, Magyar Helikon, Alexandra

Kiadás éve: 1934

Magyarul megjelent: 1980, 1995, 2001, 2004, 2006, 2008, 2010, 2011, 2016

Fordította: Katona Tamás

Oldalszám: 238, 240, 248, 262, 282, 288, 292,

Ár: 2990 Ft

Molyértékelés: 93% (851 csillagozás)

Fülszöveg:

"Néhány óra múlva felébredt, vagyis inkább felriadt. Tudta, hogy mi ébresztette fel: egy hangos nyögés, szinte kiáltás, valahonnan egészen közelről. És a következő pillanatban harsányan megszólalt egy csengő.

Poirot felült, és meggyújtotta a lámpát. Most vette észre, hogy a vonat áll. Valószínűleg egy állomás. A kiáltás megijesztette. Emlékezett rá, hogy a szomszéd fülke Ratchetté. Felkelt, és kinyitotta az ajtót, éppen akkor, amikor a kalauz végigsietett a folyosón, és bekopogott Ratchett ajtaján. Poirot résnyire nyitva hagyta az ajtót, és figyelt. A kalauz még egyszer kopogtatott. Megszólalt egy csengő, és egy távoli fülke ajtaja fölött kigyulladt egy lámpa. A kalauz hátrapillantott. Ebben a másodpercben megszólalt egy hang a szomszéd fülkében franciául:

Semmi baj. Tévedtem.

Rendben van, monsieur.

A kalauz elsietett, és bekopogott azon az ajtón, amely fölött égett a lámpa.

Poirot megkönnyebbült szívvel visszabújt az ágyba, és eloltotta a villanyt. De előbb még megnézte az óráját. Nulla óra harminchét perc volt."

A kötet A behavazott expressz címen is megjelent.

Idézetek:

"- Azt hiszem, hogy az ok eléggé szembeszökő, monsieur Poirot.

- Az én szememben nem szökött, madmasoille."

"-Szeretem a mérges angolokat - mondta Poirot. - Mulatságosak. Minél jobban kijönnek a sodrubból, annál kevésbé képesek parancsolni a nyelvüknek."

"- Nem tudok semmit sem! Már mindent elmondtam! Értik?

Az asztalra csapott.

- Valamit még nem mondott el - felelte Poirot határozott hangon. - Az igazságot."

Tartalomjegyzék:

Első rész: A tények

1. fejezet: Fontos utas a Taurus expresszen
2. fejezet: A Tokatlan Szálló
3. fejezet: Poirot nem vállal egy megbízást
4. fejezet: Kiáltás az éjszakában
5. fejezet: A bűntény
6. fejezet: Asszonyra vall!
7. fejezet: A holttest
8. fejezet: Az Armstrong lány elrablása

Második rész: A vallomások

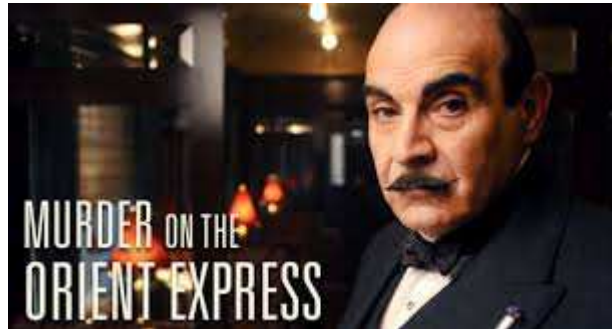
1. fejezet: A hálókocsi-kalauz vallomása
2. fejezet: A titkár vallomása
3. fejezet: Az inas vallomása
4. fejezet: Az amerikai hölgy vallomása
5. fejezet: A svéd hölgy vallomása
6. fejezet: Az orosz hercegné vallomása
7. fejezet: Andrényi gróf és grófné vallomása
8. fejezet: Arbuthnot ezredes vallomása
9. fejezet: Hardman úr vallomása
10. fejezet: Az olasz vallomása
11. fejezet: Debenham kisasszony vallomása
12. fejezet: A német komorna vallomása
13. fejezet: Az utasok vallomásának összefoglalása
14. fejezet: Miről tanúskodott a fegyver?
15. fejezet: Miről tanúskodtak az utasok csomagjai?

Harmadik rész: Poirot hátradől a székben és gondolkozik

1. fejezet: Melyikük?
2. fejezet: Tíz kérdés
3. fejezet: Néhány jelentőségteljes pont
4. fejezet: Zsírfort egy magyar útlevelemben
5. fejezet: Dragomirov hercegné keresztneve
6. fejezet: Második beszélgetés Arbuthnot ezredessel
7. fejezet: Kicsoda Mary Debenham?
8. fejezet: További meglepetések
9. fejezet: Poirot két megoldása

A véleményem

A történet

Hercule Poirot váratlan üzenetet kap, amely felborítja terveit. Sürgősen indulnia kell Isztambulból, hogy amint lehet, Londonba érhesen. A legjobb és leggyorsabb járat az Orient Expressz, amely meglepő módon tele van. Szerencse, hogy Bouc, Poirot régi jó cimborája és nem mellesleg a Nemzetközi Hálókocsi Társaság egyik feje, minden problémát megold. A vonat elindul, és Poirot ott ül rajta. Az utasok közt minden nemzetiségű, korú és osztályú ember megtalálható, amely rendkívül szokatlan. Egyik éjjel aztán a vonat hófúvásba kerül, és megáll. Az utasok elégedetlenkednek, pedig még nem is tudnak arról, hogy egy amerikai holtan találtak az ágyában, tizenkét késszúrás végzett vele. Rendőri kíséret híján Bouc arra kéri a híres detektívet, hogy vegye kézbe a nyomozást, és derítsen fényt a gyilkos kilétére.

Agatha Christie ismét fondorlatos gyilkosságot agyalt ki, amelynek elkövetője tulajdonképpen akárki lehet, de a vallomások alapján egyikőjük sem. A nyomok teljesen ellentmondanak egymásnak, a vallomások pedig tökéletes alibit szolgáltatnak mindenkinek a gyilkosságok időpontjára. Úgyesen felépített, ha nem is igazán fordulatos, de érdekfeszítő eset, aminek a végén az ember akárkire tippelt is, nem tévedhet és mégsem lehet igaza.

Christie Poirot-hoz méltó módszerességgel formálta a könyv felépítését, az **első részben az alaphelyzettel találkozhattunk, a másodikban a vallomásokat és a bizonyítékokat figyelhettük meg, a harmadikban pedig összegezhettük a tapasztalatainkat, és a végére járhattunk az ügynek.** A zárt térben történt gyilkosság igazán Christie-re vallott, ugyanis így adottak voltak a gyanúsítottak, bár egy kívülálló személy sosem zárható ki.

A megoldás természetesen fantasztikus, meglepő és Poirot magyarázatának köszönhetően teljesen érthető.

A karakterek

Bouc, mint a fentiekben már említettem, a Nemzetközi Hálókocsi Társaság igazgatója és egyben Poirot jó barátja még a régi időkből. Ő is belga, az Orient Expresszen utazik. Elég jól kezeli a helyzetet, bár az biztos, hogy nem nyomozónak való. Nem buta ember, de nem sok érzéke van az emberekhez, és tele van előítéletekkel. **Kedvenc gyanúsítottja az olasz, Antonio Foscarelli.** Őszintén szólva kedveltem, főleg azért, mert nagyon elismerően nyilatkozott a másik belgáról.

Samuel Edward Rachett esett áldozatul a gyilkosságnak. Amerikai világfi volt, aki imádott utazgatni, bár nem volt meg hozzá a nyelvtudása. A titkára Hector MacQueen, szintén amerikai állampolgár. Kiállhatatlan, szórakozott, lobbanékony ember volt, akinek még a szeme sem állt jól. A legtöbb utas nem kedvelte, és Poirot-nak is voltak ellenérzései vele kapcsolatban.

Hector MacQueen, az amerikai titkára. Az alkoholtilalom kissé bosszantja, nem kedveli az angolokat, de Arbuthnot ezredessel mégis kijön. Ratchettnek inkább a tolmácsa volt, mint a titkára, valamennyit tud németül, franciául és olaszul. Egyetlen hatalmas hibája az volt, hogy Poirot-t női szabónak nézte, nem pedig zseniális detektívnek.

Pierre Michel az egyik hálókocsi-kalauz, aki udvarias és érti a dolgát is. Rettentően aggódik amiatt, hogy úgy gondolják, belekeveredett az ügybe. Részletesen beszámol az éjszakáról, pontos adatokat közöl, és ezzel **nagy segítségére van a nyomozásnak.**

Edward Henry **Masterman Ratchett** inasaként szolgált, a második osztályon utazott, hálótársa az olasz volt. Olykor komoly fogfájással szenved, és úgy gondolja, hogy A szerelem foglyai Arabella Richardsontól meglehetősen jó könyv. Nem kedvelte igazán Ratchett-et, de kiszolgálta a szeszélyes urat.

Mrs. Hubbard egy meglehetősen szószátyár amerikai, aki rokonlátogatásról tér vissza Párizsba. A lánya véleménye rettentő fontos számára, és előszeretettel mutogatja az unokái képeit, akármilyen csúnyák legyenek is azok. Ideges természetű hölgy, aki állítása szerint rettenetesen félt Ratchett-től.

Greta Ohlsson egy ötven felé közelgő hölgyemény, svéd, birkaarca kedves, ám kissé bárgyú. Ápolónői képesítéssel rendelkezik, és egy isztambuli missziós iskolában dolgozik felügyelőnként. **Rövid idő alatt igazán jó kapcsolatba keveredett Mrs. Hubbard-dal.** Hálótársa egy kedves, angol hölgy.

Dragomirov hercegné egy rettentően csúnya, varangyarcú, idős nő, akiben mégis van valami méltóságteljes. **Az akarata nagyon erős, hatalmas tekintélynek örvend.** Komornája egy német nő, rendkívül megbízhatónak tartja. Reumatikus fájdalmai szoktak lenni. Igazi úrinő.

Andrényi gróf magyar származású, diplomata-útlevéllel utazik. Gyönyörű felesége van, első osztályon utaznak. Egy óvatlan hivatalnok foltot ejtett az útlevelén, ám ezenkívül semmi furcsaság nem merül fel kettejük kapcsolatán.

Arbuthnot ezredes Indiából utazik. Az amerikaiakról megvan a maga, nem túl kedvező véleménye, ám állítása szerint ez a MacQueen elnyerte a tetszését, és éjszakába nyúlóan vitatkoztak a háborúkról és a világ helyzetéről. Mary Debenham kisasszonyhoz mintha gyengéd szálak fűznék.

Mr. Hardman írógépszalag-ügynök, amerikai. Isztambulból utazik Párizsba. Különös, feltűnő ruhákban mászkál, a megjelenése rendkívül, már-már erőltetetten harsány. **A vallomása meglehetősen érdekesre sikerül,** ám Poirot figyelmét semmi sem kerüli el.

Antonio Foscarelli honosított amerikai, aki hivatalosan autókkal foglalkozik. Bouc kedvenc gyanúsítottja, hiszen **a vérmérséklete nemzetiségéhez híven** (*bocs az általánosításért, Christie írta így.*) **meglehetősen heves.** Tagadja, hogy a legcsekélyebb mértékben is köze lenne a gyilkossághoz, ezt pedig nem más, mint az inas tanúsíthatja. Bouc gyanúja természetesen nem lankad.

Mary Hermione Debenham egy csinos, angol úri hölgyhöz méltóan kissé rideg, tartózkodó nő, aki nem csak Poirot kíváncsiságát kelti fel, hanem Arbuthnot ezredesben is különös érzelmeket szabadít fel. **Viselkedése kimért, udvarias és nyugodt, de Poirot tudja, hogy ez csak a felszín.**

Hildegarde Schmidt az orosz hercegné, Natalja Dragomirov komornája már tizenöt éve. Német nő, aki teljes mértékben eleget tesz úrnője elvárásainak. **Hűséges,** ezt a történet során többször is bebizonyítja. A második osztályon utazik, vallomása különös információkat tartalmaz, amelyek újabb irányba terelhetik a nyomozást...

Dr. Konsztantinosz egy görög orvos, aki a nyomozásban is részt vett. Az ő szakvéleménye rendkívül sokat segített Poirot-nak a nyomozásban.

És persze a mi jó öreg **Hercule Poirot**-nk, aki a lehető legprecízebben vezeti a nyomozást. **Minden lépését megfontolja, feljegyzi a fontos dolgokat, összegzi a lényegi információkat, aztán pedig hátradől a székében, lehunyja a szemeit, és mozgásba lendíti a kis szürke agysejteket.** Úgy oldja meg az ügyet, hogy nem méricskél lábnyomokat, nem kotorászik cigarettahamuban, de még csak ujjlenyomatokat sem vizsgálgat, mert valószínűleg nincsenek is, hanem gondolkodik. Az ő személyéről lehetne ezer és ezer dolgot írni, de ezt inkább egy másik bejegyzésre hagyom. A lényeg tehát az, hogy Hercule Poirot rendkívüli intelligenciáját vetette be ahhoz, hogy ezt a rejtélyes, nem mindennapi ügyet megfejtse, és bár sokan kételkedtek benne, sikerült rájönnie a megoldásra.

A karakterek szépen kidolgozottak. érdekesek és életszerűek. A modoruk, a viselkedésük, a szavaik mind-mind tökéletesen illenek a rangjukhoz és korukhoz. Majdnem mindegyiküket kedveltem.

Kinek ajánlom?

- aki szereti a csavaros krimiket
- aki szereti, ha olvasás közben sem áll meg az agya
- aki Agatha Christie rajongó
- aki kedveli a klasszikus krimiket
- aki egy jól felépített történetre kíváncsi
- aki egy kis kikapcsolódásra vágyik
- aki valami borzongatóan üdítőre vágyik

Sophie Hannah: A monogramos gyilkosságok

Nem vártam sokat a könyvtől, hiszen bárki, aki utánozni akarja Agatha Christie-t élből elbukik, főleg, ha az én véleményemet kérdezi. Senki, de tényleg senki nem érhet a nyomába. Nem azt mondom, hogy nem írtak az övéinél jobb, érdekesebb, mélyebb vagy egyszerűen csak izgalmasabb könyveket, de hogy bárki a nyomába érhetne a krimiknél... Erősen kétlem. Sajnos azonban az alacsony elvárások ellenére sem tudtam megelégedni a könyvvel, egyszerűen nem ütötte meg a mércét. Lássuk, hogy miért nem.

Információk

Az íróról

Sophie Hannah 1971-ben született Manchesterben, Angliában, tanulmányait a Manchesteri Egyetemen folytatta. Több elismert könyv szerzője, köztük A monogramos gyilkosságok, a Holtpont, Kegyetlen és A másik fele él című műveké.

A könyvről

Eredeti cím: The Monogram Murders
Kiadó: Európa Kiadó
Kiadás éve: 2014
Magyarul megjelent: ?
Fordította: Molnár Eszter
Oldalszám: 497 (köszönetnyilvánítás nélkül)
Ár: 3490 Ft
Moly értékelés: 63% (65 szavazat)

Fülszöveg:

"1929. február 7-én három holttestet találnak a Bloxham Szálló három emeletén. Két nő és egy férfi vesztette életét a luxushotelben, és mindhármuk szájában monogramos mandzsettagomb lapul. A Scotland Yard ifjú felügyelője, Edward Catchpool kapja meg az ügyet, amely korántsem ígérkezik könnyűnek. Nagy szerencséjére a szomszédjába költözött egy nagy bajszú, köpcös kis belga. Poirot szívesen segít az érthetetlen bűnügy felgöngyölítésében, amiben kulcsszerepet játszik egy cseléd lány, egy lelkész özvegye és a negyedik mandzsettagomb.

Sophie Hannah igazán nagy kihívást jelentő új esettel lepte meg a világ leghíresebb belgáját."

Idézetek:

"Hogyan is foghatnánk meg az élők a holtak kezét úgy, hogy ne kelljen attól félniük, valami őket is a halál felé húzza?"

A véleményem

A történet

Borzasztó nehéz elfogadni, hogy Poirot most már nem egyedül Agatha Christie könyveinek részese, hanem egy másik, kortárs műben is szerepel. Ez abszurd, hiszen ma a fanfiction-ök világát éljük, a legtöbb karakter úgy lép az egyik történetből a másikba, mintha az a világ legtermészetesebb dolga

lenne, blogok ezrei dolgoznak fel híres embereket, helyszíneket, világokat, ikonikussá vált karaktereket, és ezek közül rengeteg a fantasztikus, pontos és részletgazdag leírás is. Példaként felhoznám, hogy Sherlock Holmes alakját nem egy könyvben szerepeltetik, és a sorozatos fanfiction-ök is hihetetlenek.

Akkor mégis miért borzaszt el a gondolat, hogy Agatha Christie szerepét átvéve valaki más irányítsa Hercule Poirot-t?

Fogalmam sincs, de annyi biztos, jogos az érzés. Fentebb már említettem, hogy nem is fáradtam azzal, hogy elhissem magammal, képes még valaki egy olyan kaliberű Poirot történetet kreálni, mint Christie, egyszerűen csak elfogadtam a tényt, hogy valaki megpróbálkozott vele, és kíváncsian nekikezdtem az olvasásának.

Már az eleje sem tetszett. A stílus egyáltalán nem hasonlított Christie-jére, de ezen még túl tudtam lépni. Nem kell mindenféleképpen majmolni őt, ez egy másik szerző könyve más korból, oké. Felemelt kézzel hátráltam néhány lépést, nehogy kötekedőnek gondoljanak. *(Az vagyok, de ez részletkérdés.)*

A következő dolog, ami szemet szúrt, az a **karakteridegenség**, de erről egy kicsit később, ha lehet. A karakterek pontban részletesen kifejttem majd, mire gondolok.

Továbbá az is bosszantott, hogy **E/1-ben** íródott a könyv, miközben Poirot szemszögét olyan **nyakatekert módon** oldotta meg az író, hogy legszívesebben földhöz csaptam volna a kötetet. *(Könyvtári, úgyhogy inkább nem.)* Amikor Poirot magánakcióiról volt szó **E/3-ban** olvashattuk a történeteket, de valójában azt is Catchpool elbeszélésében közvetítették, úgy, mintha Poirot már előzőleg elmesélte volna neki az eseményeket.

Maga az alapötlet viszont jó, ezt nem tagadhatom. Kár, hogy a felénél már hihetetlenül unalmas volt az egész. Amit Agatha Christie a maga tömör, lényegre törő stílusában ezernyi csavarral és érdekességgel 200-300 oldalban megoldott, azt mi majdnem 500 **elnyújtott, eseménytelen** oldalon átvashattuk el.

A vége pedig... Nem akarok lekezelő lenni, főleg, mert - nem győzöm hangsúlyozni - egy Christie-szerű krimi szörnyen nehéz lehet összehozni, ha egyáltalán lehet. Ennek ellenére a végét sikerült olyan mértékben elrontania a szerzőnek, hogy én már csak fogtam a fejemet, és vártam, hogy becsukhassam a könyvet, majd sírhassak egy jót kínomban. Hogy **volt-e fordulat?** Volt. Méghozzá egy tökéletesen értelmetlen **360°-os fordulat**, ami maximum egy célt szolgálhatott: plusz száz oldalt a könyvben. **A megoldás túlkomplikált, erőltetett és felesleges volt.**

Illetve az még nagyon fontos, hogy a könyv felépítése egyáltalán nem hasonlított Christie Poirot történeteihez. Mi Catchpool nyomozását követhettük végig, amibe Poirot a saját akarata szerint hol beleszólt, hol nem, miközben körülbelül semmi sem történt. Ha egy eredeti Agatha Christie könyvben lettünk volna, akkor a főbb szemtanúkat hallgathattuk volna meg, amint mesélnék Poirot-nak az áldozatokhoz fűződő viszonyukról, a gyilkosságról való hozzáállásukról, illetve elmondták volna az alibiüket is. Ebben a történetben sajnos minden karakter ugyanúgy látta a dolgokat, és Poirot sem ragaszkodott ahhoz, hogy egyenként végighallgassa az ügye fontosabb szereplőit, ami nem éppen jellemző rá.

A karakterek

Edward Catchpool tulajdonképpen a főszereplő, egy **kezdő detektív a Scotland Yardnál**, aki történetesen éppen egy lakást bérel Poirot-val. *(Micsoda véletlen! Ilyet még sosem láttunk...)* Hogy mit gondolok róla? Hogy remélem, ma sehol nincsenek olyan ügyefogyott, lassú felfogású rendőrök, mint

amilyen ő. Azt hiszitek, hogy Japp volt a rossz felügyelő a folytonos okoskodásával és a logikátlan következtetéseivel? Hah! Akkor olvassátok el ezt a könyvet, és rájöttök, hogy **Japp valójában egy zseni volt**. Catchpool igazi nyámnyila alak, aki mindig rosszat kérdez, és még a tetthelyre is ódzkodik bemenni. Gratulálok, igazi mintaszaru!

Oké, joggal gondolhatjátok, hogy Hastings sem volt egy kiköpött géniusz, és igazatok is van. Csakhogy Hastings nem is egy feltörekvő nyomozó volt, hanem... hm, egy leszerelt katona, illetve egy dél-amerikai farm tulajdonosa. Senki nem várhatja el szegény, öreg Hastings-tól, hogy csak feleannyira is zseniális legyen, mint öreg barátja, a híres detektív, a mi kis belgánk, Poirot (*mástól sem*). Annyit viszont elvárna az ember, hogy Catchpool valami hasznosat tegyen vagy tudom is én, gondolkodjon.

Egy másik kulcsfontosságú szereplő a **titokzatos Jennie, akinek** sikerült igazán mély benyomást tennie a mi kis belgánkra. (*Nem kell aggódní, a romantika szerencsére nem az ő műfaja.*) Ezenkívül megemlítenéd még Nancy Ducane, Margaret Ernst és Fee Spring is, akik általában segítettek a nyomozás során. Ennek ellenére **egyikőjüknek sem sikerült elnyernie a szimpátiámat**.

És térjünk rá a lényegre. A legnagyobb kétségeim nem afelől voltak, hogy Hannah nem fog tudni olyan remek, csavaros gyilkosságot kieszelni, mint nagybecsű Christie-nk, hiszen rengeteg krimi született régebben és születik manapság is, amelyekben közt biztos, hogy nem egy van, ami jobb, mint a krimi koronázatlan királynőjének egy-egy műve. (*Fáj kimondani, de így van.*) Az más kérdés, hogy még azok szintjét sem sikerült megütnie az én véleményem szerint. Amiatt igazán aggódtam, az az volt, hogy **Poirot nem lesz Poirot**. Ezek azok a pillanatok, amikor utálom, hogy mindig igazam van, és hogy a legtöbb aggodalmam valóra válik.

Mit tudunk Hercule Poirot-ról? Köpcös, bajszos alak, mindig makulátlan öltözékben. A feje szabályos tojásdad alakú, a haja fekete, a szemei zöldesen csillognak. Rettenetesen **hiú**, szereti a hasát, és ha evésről van szó, nem törődik az egészségével. **Szereti a rendet, a szimmetriát, a szürke kis agysejtjeire támaszkodik**, amik sosem hagyják cserben. Az igazságérzete egészen rendkívüli, létfontosságúnak tarja, hogy a gyilkosok megbűnhődjenek, de nem tartja különösebben elítélendőnek a hazugságot vagy az ilyesféle kisebb-nagyobb kihágásokat. Többnyire kifogástalan **úriember**, kicsit teátrális, de tiszteli az eredetiséget, könnyedén át lát az embereken a pszichológiának köszönhetően. Ragaszkodik a szokásaihoz, nem szereti a sietséget (*kivéve, ha a helyzet azt kívánja*), és igazi **forrócsoki rajongó**. És természetesen utálja, ha valaki franciának nézi.

A Hannah által teremt karakternek ugyanúgy Hercule Poirot a neve, ugyanúgy néz ki, és ugyanakkora szaktekintélynek örvend, mint Christie híres hőse, **mégsem ugyanarról a személyről beszélünk**. Akit A monogramos gyilkosságokban láthattunk, az egy **felfuvalkodott, lekezelő különc**, akit még véletlenül sem tudnék megkedvelni. Az írónak még a legalapvetőbb dolgokban is sikerült eltérnie a megszokottól, ami normál esetben nem volna rossz, de így, hogy egy ilyen karaktert változtatott meg, igencsak kellemetlen. Például, hogy egyszerű, **spoliermentes** eltéréssel hozakodjak elő, Poirot nagyon ritkán kávézik, nem is illene hozzá, hiszen édesszájú, ahogy azt egy belgától elvárná az ember (*sztereotípiá*).

Poirot lenézően, **durván**, sőt, egyenesen kegyetlenül **bánt néhány szereplővel**, és ez az érzéketlenség egyáltalán nem illik hozzá. Rengetegszer fordult már elő, hogy hazudtak neki, sőt, tulajdonképpen folyton ezt teszik, de mégsem ordibált velük, nem szidalmazta őket. Megmerem kockáztatni, hogy az eredeti művekben feleannyira sem viselkedett olyan durván, mint ebben a könyvben az ártatlanokkal. Arrogáns volt, folyton kioktatta Catchpoolt, és nem úgy, mint Hastingset, nem olyan játékosan és kedvesen, azzal az elnéző mosollyal az arcán, még csak nem is olyan módon, mint amikor Japp főfelügyelő előtt fényt derít az igazságra, nem. Catchpoolra valamilyen szinten a tanítványaként kezelte, mégis **folyton lehordta, és kritizálta**. Nem azt mondom, hogy a nyomozó nem érdemelte

meg, mert igenis ráfért, hogy helyretegyék, de Poirot nem ilyen módszerekkel, nem ilyen hangnemben tette volna meg ezt.

És volt még egy apróság, ami nem hagyott nyugodni. Tudjuk, hogy Poirot néha használ francia kifejezéseket, hiszen mégis csak belga, de azért az már egy kicsit túlzás, hogy **minden egyes jelentében folyamatosan rövidebb-hosszabb mondatokkal dobálózik franciául**. Poirot nagyon szépen beszélt az angolt, tisztában volt a szólásokkal, kifejezésekkel, nem egyszer angol művekből idézett. Ezenkívül ha már Poirot néhány feltevését az angol nyelvtanra és mások beszédére alapozza, ahogy ezt meg is tette ebben a könyvben, elvárná az ember, hogy ne legyen minden második mondatában valami francia, vagy különben nem adnék hitelt a szavainak.

Scott Turow: Ártatlanságra ítélve

Információk

Az íróról

Scott Turow 1949-ben született, ügyészi hírnevét pedig az 1970-es évek végén szerezte. **Illinois egyik legismertebb védőügyvédjeként** dolgozik, miközben bűnügyi regényeket ír. Első regényét, az *Ártatlanságra ítélve* című jogi krimijét 1987-ben írta meg, mely alapján Harrison Ford főszereplésével film is készült Alan J. Pakula rendezésében. Híres ügye volt Alejandro Hernandez felmentése, aki 2006-ban szabadult, miután 11 évet ártatlanul töltött a halálsoron. **Regényeit több, mint 25 nyelvre fordították le.** Jelenleg Chicago külvárosában él, és három felnőtt gyerek

édesapja.

A könyvről

Eredeti cím: *Presumed Innocent*

Műfaj: krimi, jogi krimi, szépirodalom

Kiadó: Agave Könyvek, Interjú

Kiadás éve: 1987

Magyarul megjelent: 1991, 2013

Fordította: Huszár András, Fehér Katalin, Gömöri Judit, Körös László

Oldalszám: 478/512

Ár: 3280 Ft

Molyértékelés: 87% (39 szavazat)

Folytatás: *Ártatlanság*

Fülszöveg:

"Rusty Sabich helyettes főügyész egy közép-nyugati nagyvárosban. Amikor kolléganője, Carolyn Polhemus brutális gyilkosság áldozatává válik, főnökük, aki éppen ádáz kampányt folytat az újraválasztásáért, Rustyt bízta meg a nyomozás lefolytatásával. Sürgősen meg kell oldania az ügyet, ha lehet, még a választások előtt. Még mielőtt kiderülne, hogy viszonya volt az áldozattal. Az események azonban csakhamar nem várt fordulatot vesznek, amikor Rusty élete legszörnyűbb rémálmába csöppenve a vádlottak padján találja magát. Az amerikai igazságszolgáltatás útvesztőjében kibontakozó, lebilincselően feszült tárgyalótermi dráma lerántja a leplet az ambícióról, a megszállottságról, a képmutatásról, valamint az ember eredendő gyengeségeiről és legsötétebb titkairól. És mindvégig ott lebeg a kérdés: ki ölte meg Carolyn Polhemust?"

*A műfajteremtő, Magyarországon is nagy sikert aratott könyv - amelyből 1990-ben, azonos címmel film is készült Harrison Forddal a főszerepben - ezúttal új fordításban jelenik meg, amit hamarosan követ folytatása az *Ártatlanság* című regény is, amely újfent bizonyítja, hogy Turow a jogi krimi legnagyobb mestere."*

Idézetek:

"Meghallunk egy frekvenciát, és minden repedezni kezd. Valami vibrálás, alaphang hatására megremeg az egész bensőnk. Tök mindegy volt, miről beszélgettünk, a tárgyalásról vagy az életünkről, elképesztően összetett ember benyomását keltette. Szimfonikus volt. Szimfonikus személyiség. Fegyelmezett és csillogó. Nevetése dallamos. Mosolya mértani szabályosságú, varázslatos. Sokkal szellemesebb volt, mint gondoltam; kemény, mint a híre, de nem rideg."

[Rusy Sabich Carolyn Polhemusról]

"Apám fia vagyok. Ez az örökségem, ez a sötét életszemlélet, mely onnan ered, hogy tudom, sokkal több kegyetlenség van a világban, mint amit egyszerű ésszel fel lehet fogni. Nem állítom, hogy egy sereg szenvedést éltem volna át, de túl sok mindent láttam már."

[Rusy Sabich önmagáról]

A véleményem

A történet

Rusy Sabich nemrég elvesztette régi kollégáját, Carolyn Polhemust, akiről szoros kapcsolatuk ellenére is alig tud valamit. A nőt megerőszakolták, aztán megölték, legalábbis az előzetes jelentések ezt sugallják. Raymond Horgan, a főügyész helyettesét, azaz Rustyt bízza meg azzal, hogy a választások ideje alatt foglalkozzon az ügyész halálával. A kampány folytatódik, ám a haláleset és az ügyben el nem ért haladás rossz fényt vet Horganre, így ellenfele, Nico Della Guirda előnyt szerez. Sabich nemsokára ráébred, hogy őt gyanúsítják Carolyn

Polhemus, volt szeretője és kollégája megölésével. Felesége és fia ugyan mindenben támogatja, de nem áll túl jól a szénája...

Nem olvastam el a fülszöveget. Úgy vettem meg ezt a könyvet, hogy ránéztem, levettem a polcra, és betettem a kosárba, anélkül, hogy különösebb érdeklődést mutattam volna az irányában. A borítója jól nézett ki, én pedig spontán cselekedtem. Nem bántam meg.

Turow olyan valóságghú és anélkül, hogy túlzásba vitte volna, csavaros történetet alkotott, amely nem hagyja nyugodni az olvasót egészen addig, amíg az utolsó oldal utolsó mondatáig nem ér. **Letisztult, alapos** és mindeközben szépen formált stílusban **feszültségtől sűrű, felkavaró légkört teremt**, amely megragadja az ember képzeletét, holott végig a realitás talaján halad, aztán egyszerűen csak magába szippant, hogy utána megrágva, felborzolt idegekkel, az egész jogi hercehurcát átélve, átszenvedve köpjön ki, miközben **érthetetlenül távolságtartó** minden, mert nem érzel együtt Rustyval, Carolynnal vagy bárki mással. Nem sajnálok őket. Nem teheted meg, mert minden olyan kusza, minden olyan zavaros, minden olyan, mint a való életben, olyannyira, hogy képtelen vagy részvétet érezni valaki iránt, aki úgy viselkedik, mint Barbara, a feleség vagy Rusty.

Az utolsó fejezetekig fogalmam sem volt róla, ki tette. Ki gyilkolta meg Carolynt, hogy miért tette, hogy mit akart elérni vele. Voltak pillanatok, amikor elfogott a bizonyosság, hogy most már kétségtelen, hogy az ölte meg, akire gondolok, de nem. Feszült figyelemmel olvastam végig a könyvet, miközben az agyam egy másodpercre sem állt le. Rusty gondolatai, érzései mögött folyton ott lebegett a kérdés: *ki tette?* És sokáig nem kaptam rá választ, de amikor végre valahára elmondták, annyira logikus volt, annyira kézenfekvő, és mégsem jöttem rá. Félreértés ne essék. Nem olyan volt, mint egy nyakatekert Agatha Christie. Nem voltak felsorakoztatva a lehetséges tettesek, ugyanis egyetlen egy emberre terelődött igazán rá a gyanú, az pedig maga Rusty volt.

A történetvezetés fantasztikus volt. Néha hónapokat ugrott, anélkül, hogy néhány fontosabb momentumon kívül bármit megtudtunk volna arról az időszakról, máskor pedig egy másodpercet úgy felnagyított, elnyújtott, hogy a pillanatnyi érzések, Rusty benyomásai, hullámai valósággal megrohmozottak.

Az, hogy az író ilyen lazán kezelte a szexualitást, a rasszizmust, hogy olyan tárgyilagosan és mégis valamilyen láthatatlan élel közölte velünk a tényeket, a korrupciót, a romlott erkölcsöket, a rideg valóságot, **egyszerűen letaglózott**. Minden olyan magától értetődőnek tűnt, de a hangulat, a szavak által teremtett különös atmoszféra ráébresztett arra, hogy valójában mennyire kegyetlenek azok a tettek, amelyeket Rusty mintegy mellékesen, csupán tájékoztató célzattal elmesél nekünk.

Nem tudom, hogy milyen változatos szóvirágokkal magasztaljam tovább ezt a történetet, mert a fejemben csakúgy özönlnek a dicséretetek. **A fordulatos cselekmény egyszerűen megunhatatlan, a stílus csodálatos, egyszerű, a történethez tökéletesen illik**, és a karakterek...

A karakterek

Imádtam, ahogy Turow a karaktereivel bánik. **Tökéletesen kidolgozott személtádról írt**, olyan emberekről, akik akár mellettünk is élhetnének. Úgy mozgatja őket, úgy játszadozik velük, mint velünk, olvasókkal.

Rusty Sabich főügyész helyettes, és mint minden nagy embernek, neki sem volt fényes gyerekkora. Az apja bevándorló volt, egy pékséget vezetett, ahol már egészen kis korától segítenie kellett. Édesanyja visszavonult életet élt, és miután az apja elhagyta őket, megbetegedett. Intelligens, határozott férfi, felesége az elvont érdeklődésű Barbara, aki odavan a matematikáért, fia pedig a nyolcéves Nathaniel. **Rusty szereti a feleségét, a fiát pedig még annál is jobban**, mégis viszonyba kezdett Carolyn Polhemus-szal, akivel egy ideig közösen dolgoztak egy ügyön. Megvannak a hibái, például az, hogy képtelen értékelné a felesége rajongását, vagy hogy olykor **túl lobbanékonyan viselkedik**. Nem egy kimondottan kedvelhető karakter, de remek narrátor.

Raymond Horgan, főügyész, Rusty főnöke és barátja. Hozzászólt a nyilvánossághoz, határozott, okos ember, aki **megdolgozott a rangjáért**. Rőla főleg Rusty barátja és főnökeként hallunk, illetve úgy, mint a lehetséges főügyész-jelöltként.

Nico Della Guirda Horgan és valamiféleképpen Rusty ellenségeként van feltüntetve, hiszen ő is indul a főügyészi állásért. **Tenyérbemászó, sugárzóan magabiztos** személyiségként emlegetik, a média imádja, és mindenki szép reményeket fűz hozzá. Különös ugyan, de hiába állítják be őt kellemetlen személyként, az én megítélésem szerint sokkal érdekesebb és azt hiszem, **kedvelhetőbb** is, mint Horgan vagy maga Rusty. Jobb keze Tommy Molto, szintén ~~zenész~~zenész-ügyész.

Carolyn Polhemus, az áldozat. Nem jó szó ez rá, ugyanis ettől automatikusan sajnálatot ébreszt az emberekben, holott szerintem ha nem is érdemelte meg a halált, de azért megdolgozott érte. Igazi szőke, csinos, nagy mellű nő volt, aki az **érzékiségével az ujja köré tekerte a férfiakat**, hogy előrébb jusson. Egyetlen különbség közte és a sablonos buta libák között, hogy ő **okos volt**. Ezért lett élethű a karaktere. Gyönyörű volt, és nem átalott lefeküdni a fejesekkel azért, hogy feljebb jusson a számláltrán, de valóban intelligens és ravasz volt. Valószínűleg egyébként is sokra vitte volna, de úgy érezte szükséges a saját módszereivel felgyorsítani a folyamatot. Nem szerettem. **Álnok csábító** volt, akiről ha Rusty áhítattal beszélt is, engem nem győzött meg. A felszín alatt hiába volt több, mint egy szőke cicababa, nem lett tőle kedvelhetőbb. **Minél mélyebbre ásott az ember, annál több taszító tulajdonsága került előtérbe.**

Kinek ajánlom?

- aki érdeklődik a jogi krimik iránt
- aki szereti a realisztikus, életszerű történeteket
- aki a kevés eseménnyel teli könyveket olvassa szívesen
- aki szereti a könyv végén megfogalmazni a tanulságokat
- aki nem riad vissza a szókimondástól
- akit érdekel egy szépen kidolgozott könyv

